

Тахсинъ.

И ти вѣрвашъ, че неговата ште се прѣтроши най-сетнѣ. Кажи ми, ништо не излиза ли отъ Олга? Не иска ли да го види? Или и нейно то твърдоглавство не отстъпва прѣдъ твърдоглавството на хубавий ѝ любовникъ?

Маринъ.

До сега ми е отговаряла съ хули и проклинания. Нъ все не съмъ отчаянъ отъ нейна страна. На жената трѣбова всякога да се остави воля да се наплаче. Сърдцето у жената е направено отъ сълзи. Сълзи ти истечатъ ли, и сърдцето отива съ тѣхъ. Въ първи ти дни на скръбъта за страхъ си е да не би едно свиждане между него и нея да произведе съвсѣмъ противний резултатъ на оня, който очакваме. Въ младите глави има всякога мъгли, които имъ прѣпятствуватъ да гледатъ работи ти както си са. Безъ време то, което само може да ги расипе, нѣма сила на свѣта, която да ги накара да гледатъ ясно.

Тахсинъ.

А до тогава?

Маринъ.

Какво излезе отъ Митанова?

Тахсинъ.

Постъпихъ както ме съвѣтва. Галения, лѣскания, обѣштания, ништо не оставихъ. Штедро употребихъ всичко, което може да направи мрежата пò-лѣскава и примамлива.

Маринъ.

И . . .

Тахсинъ.

Крие . . . Излъзгва се, залита по нѣкога, нъ все пакъ се оправя. Отговори ти му са ту ясни, ту темни, ту дерзски, ту боязливи. Тоя човѣкъ не ми се види направенъ отъ единъ платъ. Къпани ти му като да са въ постоянно колебание между да и нѣ.

Маринъ.

Всичко показва, че тука мрежата не е на сухо. И прѣдъ мене крие, нъ познавамъ, че скоро ште прѣ-